

времена, која къ развитку онога служе, часть задржавајући, часть подпомагајући, часть посредствујући лати се, то е носиоць вечитогъ. Одъ старогъ къ романтичкомъ, а одъ овогъ къ човечества основу, естъ заиста велики скокъ, али башъ у таковомъ противоположенію и развияню показуе се животъ човечества најживлѣ, ерѣ у нѣима видимо, како се најдаљниѣ крайности опетъ зато у течению времена и променителномъ цветаню просвештениа народа хармонически разрѣшаваю, зато неможемо између ова три основоположенія никакву граничну линію вући, ерѣ ове за-рашћую и губесе безъ да се познае, една у другой. Неочекуймо никаква чудеса ни превратъ света при прелазку и промени просвештениа стихія. Све ће своимъ обичнимъ путемъ ићи и живити и то тако мирно и наравно; као да се неби ништа догодило. Човекъ естъ и остае себи свагда најближи, најзнаменитіи и најлепшіи у безконечномъ свету: дубоко подъ нѣговимъ ногама стои тавни животиня светъ, а превисоко надъ ињимъ Боже-ство у свомъ тайности пуномъ светломъ величію. Какве му драго промене свету, каква му драго развияня човечеству јошть предсто-яла буду, опетъ неможе пре, већъ еданпутъ добивени и подигнути духъ у чистой и правой художества и науке човечности пасти и изгубити се, развѣ са самомъ пропастью човеческогъ рода; онъ е требовао као што смо